

Sarah và máy chụp cộng hưởng từ MRI

Bài của Juliann Doman

Dựa trên một câu chuyện có thật

“*Khi Đấng Kỳ Tô còn ở trên thế gian, Ngài đã hứa sẽ gửi Đức Thánh Linh đến an ủi chúng ta, người bạn chân thật, vĩnh cửu của chúng ta*” (Children’s Songbook, 105).

Bác Sĩ Frank nói: “Dường như Sarah sẽ cần chụp MRI ở lưng em ấy.” Ông mỉm cười với Sarah. “Tôi sẽ lên lịch để chụp MRI cho ngày mai. Tôi sẽ trở lại sau vài phút.”

Cái lưng của Sarah đã bị đau trong một thời gian. Khi em thức dậy vào buổi sáng hôm đó, thì cái lưng đau nhiều đến nỗi rất khó cho em để đứng thẳng, và em chỉ có thể vừa đủ sức để bước đi thôi. Sarah và mẹ em đã đến gặp Bác Sĩ Frank để tìm hiểu xem có gì không ổn không.

Sarah nhìn lên Mẹ và hỏi: “Chụp MRI nữa hử mẹ?” Em đã chụp MRI một lần trước đây rồi. Em nhớ là đã cảm thấy sợ hãi biết bao khi nằm trong cái ống lớn để chụp hình bên trong cơ thể của em.

Mẹ nói: “Sarah ơi, mẹ rất tiếc. Nhưng mấy tấm hình đó sẽ giúp Bác Sĩ Frank tìm hiểu điều gì đó không ổn với cái lưng của con. Mẹ biết con có thể làm điều đó được mà. Và mẹ sẽ ở ngay đây bên cạnh con.” Mẹ siết chặt tay Sarah.

Sarah nói: “Nhưng mẹ không thể vào bên trong với con.” Em cúi đầu xuống, và một giọt lệ chảy dài xuống má. Mẹ có thể ở với em trong phòng, nhưng một khi Sarah vào ống của máy, thì chỉ có một mình em.

Mẹ quàng tay ôm Sarah. “Đúng vậy, nhưng con có biết là ai có thể ở đó để an ủi con không?”

Sarah nhớ lại một cái danh hiệu mà em đã nghe về Đức Thánh Linh: *Đấng An Ủi*. Có lẽ Đức Thánh Linh có thể giúp em không cảm thấy quá sợ hãi.

“Đức Thánh Linh hử mẹ?” Sarah hỏi.

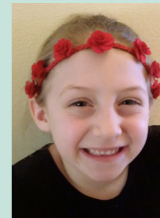
Mẹ gật đầu. “Đúng thế. Con có thể cầu nguyện để Đức Thánh Linh giúp đỡ con. Cha mẹ cũng sẽ cầu nguyện cho con nữa.”

Điều đó mang đến cho Sarah một ý kiến tuyệt vời. “Con có thể xin Cha ban cho một phước lành được không?”

Mẹ mỉm cười. “Dĩ nhiên rồi. Mẹ biết là cha sẽ thích làm điều đó.”

Đêm đó Cha đặt tay lên đầu Sarah và ban cho em một phước lành của chức tư tế. Khi cha ban phước cho Sarah rằng em sẽ được Đức Thánh Linh an ủi, thì một sự ấm áp dịu dàng ngập tràn trong em. Cảm giác đó ở lại với em suốt đêm.

Ngày hôm sau, Sarah nằm trên cái bàn mà sẽ được đẩy vào trong cái ống lớn trong máy MRI. Em nhớ lại những lời mà Cha đã dùng trong lúc ban phước cho em: *Đức Thánh Linh sẽ ở đó để an ủi con*. Sarah siết chặt tay Mẹ. Sau đó người y tá đẩy cái bàn em nằm vào cái ống.

Analise F., 6 tuổi,
Utah, Hoa Kỳ

Khi tôi lên năm tuổi, tôi đã cần được phẫu thuật để lấy ra hạch hạnh nhân (amidan) và hạch viên VA (vòm họng). Tôi thực sự lo lắng và sợ hãi. Cha tôi đã ban cho tôi một phước lành. Sau khi được ban phước, tôi không còn lo lắng nữa, và cả hai cha con tôi đều vui vẻ vì đã cảm thấy Đức Thánh Linh.

Máy MRI gây ra những tiếng ồn lạ lùng trong khi chụp hình cái lưng của em. Sarah đã phải nằm thật im để mấy tấm hình không bị mờ. Em hoảng sợ trong một phút, nhưng sau đó em cảm nhận được cảm giác ấm áp đó một lần nữa. Em cảm thấy như một cái ôm của Mẹ. Hoặc một cái chăn dày ấm. Em biết rằng mọi điều sẽ được ổn thỏa. Trước khi em nhận biết điều đó thì việc chụp MRI đã xong rồi!

Trong văn phòng của Bác Sĩ Frank, ông đã chỉ cho Sarah và Mẹ thấy mấy tấm hình của cái lưng Sarah. Bác Sĩ Frank nói với Sarah khi ông quỳ xuống bên cạnh em: “Em thật là giỏi khi nằm im. Những tấm hình này của cái lưng của em cho thấy là em sẽ cần phẫu thuật để giúp em đi đứng khỏe hơn.

Sarah nuốt nước bọt.

Bác Sĩ Frank nhìn lên mẹ của Sarah và nói: “Chúng tôi muốn tiến hành phẫu thuật sớm.” Rồi ông quay lại với Sarah. “Có thể mất một vài tuần sau đó để em cảm thấy mình được như cũ, nhưng sau khi khám em hôm nay, tôi biết là em sẽ rất giỏi.”

Sarah cố gắng suy nghĩ về tất cả những điều em sẽ làm sau khi Bác Sĩ Frank chữa lành cái lưng của em. *Em sẽ có thể chạy và bơi lội cùng nhảy lên một đồng lá lớn*. Em thấy nhớ tất cả những điều đó. Nhưng phẫu thuật còn đáng sợ hơn chụp MRI! Rồi Sarah nhớ lại những lời cầu nguyện và phước lành đặc biệt của em. Cha Thiên Thượng đã gửi tới cho em Đấng An Ủi. Ngài sẽ giúp đỡ em một lần nữa.

Em nhìn Bác Sĩ Frank. Em hỏi: “Vậy em có thể nhảy lên một đồng lá lớn được không ạ?”

Ông cười toe toét. “Bây giờ, em có thể nhảy lên một đồng lá lớn chứ.” ■

Tác giả sống ở Colorado, Hoa Kỳ.

TRANH DO DAVID HABBEN MINH HOA